ΘΕΑΤΡΟ

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Είμαι Ροκ

«Η αφή μου βελούδο φθαρμένο παλιό με νεκρικές ανταύγειες τσαλακωμένο. Σε ηρωικές γιορτές εξάρσεις βίας και πορείες οργής παραφορεμένο»

Κ. Γώγου

Αν ήταν για τον κινηματογράφο θα έλεγα ότι επρόκειτο για μία ανθρώπινη ιστορία η οποία μεσ' από την υψηλή ηλεκτρονική τεχνολογία και τα εφέ των φιλμ τελειοποιήθηκε, επενδύθηκε με την κατάλληλη μουσική και παρουσιάστηκε ως μία ακόμη ταινία η οποία αφορά την προσωπική πορεία μιας ροκ τραγουδίστριας.

Αλλά στο «Club 22» στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης όπου παρουσιάζεται το «Hedwig and the angry inch» των Τζον Κάμερον Μίτσελ - Στίβεν Τρασκ, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Εχει γίνει πολλή δουλειά. Εχουμε μία ζωντανή ροκ μπάντα και την Εβελίνα Παπούλια η οποία δημιουργεί, εκπλήσσει, σε καθηλώνει. Η πθοποιός αναλαμβάνει τη σκηνοθεσία και τη διασκευή του έργου. Επίσης γράφει και τους στίχους των τραγουδιών σε συνεργασία με τον Παναγιώτη Κράββα.

Η Ε. Παπούλια ενδύεται και ενσωματώνεται πλήρως την προσωπικότητα της Χέντγουικ, αφηγείται, χορεύει, τραγουδάει, αυτοσχεδιάζει και μεταμορφώνει την αίθουσα του «Club 22» μεταφέροντας τους θεατές στην εποχή και στα μέρη που κινήθηκε η Χέντγουικ. Στους εκκωφαντικούς ήχους της Hard Rock αλλά και στις κραυγές της μοναξιάς μιας ανθρώπινης φιγούρας που γυρεύει ταυτότητα.

Στη σκηνή του «Club 22» εκτυλίσσεται η αληθινή ιστορία της Χέντγουικ, μιας ροκ, τρανσέξουαλ τραγουδίστριας η οποία προηγουμένως ως άνδρας με το όνομα Χάνσελ κάνει εγχείρηση αλλαγής φύλου η οποία δεν πετυχαίνει. Αρχικά ο Χάνσελ, που γίνεται Χέντγουικ, αποφασίζει να μπει σε όλη αυτή τη διαδικασία γιατί θέλει να φύγει από το Τείχος του Βερολίνου και αυτό μπορεί να γίνει μόνο άμα παντρευτεί τον Λούθερ, έναν Αμερικανό στρατιωτικό του Πολεμικού Ναυτικού. Μετά την αποτυχία της εγχείρησης η Χέντγουικ φτιάχνει μια ροκ μπάντα και ζει στο Κάνσας σ' ένα τροχόσπιτο. Εκεί γνωρίζει τον Τόμμυ Γνώσις και τον ερωτεύεται. Αρχικά η Χέντγουικ τον εισάγει στα μυστικά του ροκ, ξεκινώντας από την ηλεκτρική κιθάρα, το στήσιμο στη σκηνή, τους στίχους και τα τραγούδια. Ο Τόμμυ είναι δημιούργημα της Χέντγουικ.

Μ' ένα υπερφυσικό «εγώ» και κλέβοντας τα τραγούδια της, γίνεται διάσημος σταρ της ροκ μουσικής. Η Χέντγουικ συνεχίζει την αυθεντική πορεία της σε άγνωστα, μισοάδεια κλαμπ, βυθισμένη στη μοναξιά και την ηρωίνη, πεθαίνοντας από υπερβολική δόση προς την ελευθερία ενός σύμπαντος που καταχωρεί στο άπειρό του όλες τις μοναχικές ψυχές.

Μεσ' από τη μετάφραση της Μαριαλένας Πατεράκη, η Ε. Παπούλια σκηνοθετεί και μεταμορφώνει τη σκηνή του «Club 22» δίνοντας της πολλαπλές όψεις σε συνδυασμό με βίντεο-αρτ (σκηνοθεσία Παναγιώτης Κράββας). Η πθοποιός έχει δουλέψει πολύ γι' αυτήν την παράσταση ξεκινώντας από τη σκηνοθεσία όπου χειρίζεται απόλυτα επιδέξια τον χρόνο και τον χώρο σ' ένα ξετύλιγμα αφηγήσεων, αναδρομών, τραγουδιών που αφορούν τη ζωή και την καριέρα της Χέντγουικ. Στοιχεία που συμπληρώνονται και από φωτογραφικές-βίντεο εικόνες από τις οθόνες δεξιά και αριστερά στη σκηνή.

Οι φωτισμοί του Μιχάλη Καπετανίδη επαυξάνουν τη ροκ ατμόσφαιρα και μαζί με τα σκηνικά και τα κοστούμια της Ε. Νάθενα επενδύουν το χώρο με γνήσιες ροκ αποχρώσεις. Οι μουσικοί επί σκηνής δονούν τον χώρο σε δυνατές νότες ροκ τραγουδιών, τους στίχους των οποίων, όπως προαναφέρθηκε, έχει γράψει η Ε. Παπούλια η οποία είναι εντελώς μεταμορφωμένη ως Χέντγουικ πολυτάλαντη με θαυμάσια φωνή και κίνηση, εκπληκτική στα σόλο κομμάτια της. Αλλά και ο Κωνσταντίνος Παπαχρόνης είναι πολύ καλός στο ρόλο του Τόμμυ. Ενας πθοποιός με πολλές δυνατότητες και ταλέντο ο οποίος κυριολεκτικά φοράει το ρόλο του ροκ σταρ δίνοντάς του πολλαπλές σκηνικές διαστάσεις.

Στο βίντεο επίσης εμφανίζονται και είναι πολύ καλοί στους αντίστοιχους ρόλους τους οι: Ακης Σακελλαρίου στο ρόλο του Λούθερ, του Αμερικανού στρατιωτικού του Πολεμικού Ναυτικού, η Φωτεινή Μπαξεβάνη στο ρόλο της μαμάς και ο Χρήστος Ευθυμίου ως γιατρός.

Η πραγματική Χέντγουικ είχε κακοποιηθεί σεξουαλικά από τον πατέρα της, προδόθηκε από τον αγαπημένο της και εγκλωβίστηκε στην ασάφεια του χωρίς - ταυτότητα ανάμεσα στα δύο φύλα. Πάλεψε στις αυθεντικές συνισταμένες που εκείνη είχε χαράξει στη ζωή της.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ανταποκρίθηκε επάξια η Παπούλια και ο υπόλοιπος θίασος χαρίζοντάς μας μία θαυμάσια παράσταση η οποία άλλοτε σε μετέφερε στο χώρο μιας ζωντανής συναυλίας και άλλοτε σε ξεναγούσε στο μισοσκόταδο της ψυχής της Χέντγουικ.

Αρωμα γνήσιου χαρντ ροκ με ερμηνείες που σε συναρπάζουν, γιατί συνδυάζουν το αυθεντικό και το θεατρικό.